

toritet; den har med Hensyn til den foreliggende Sag kun en ringe Værdi, det er jo ikke andet end en subjektiv Anskuelse, mod hvilken modstaaende subjektive Anskuelser have lige saa godt Krav paa at komme i Betragtning. Hvorvidt hans Forslag bør anses for praktiske, derom har enhver Lov til at have sin Mening. Fordi han er en fremragende Jurist, kan han meget godt se fejl paa dette praktiske Punkt. Naar den ærede Ordfører siger, at om han end ikke kunde naa andet ved sit Forslag end at kaste det nuværende over Bord, vil han være tilfreds, selv om hans Forslag i øvrigt ikke blev vedtaget, saa staar den ærede Ordfører og jeg paa saa aldeles modsatte Standpunkter, at vi i Virkeligheden næppe forstaa hinanden og ikke med Nytte kunne diskutere. Den ærede Ordfører skylder Bevis for, at Bestemmelserne i §§ 1, 2 og 4 ville være tilstrækkelige til at værne Samfundet og tilvejebringe taalelige Tilstande, eller maa i ethvert Fald være i Stand til hos Lovgivningsmagtens forskellige Faktorer at tilvejebringe en Overbevisning om, at hans Forslag har den nævnte Egenskab. Saa længe det ærede Medlem ikke kan det, vil han heller ikke kunne sætte sit Forslag, som det foreligger, igennem. Jeg skal i øvrigt kun gøre nogle spredte Bemærkninger med Hensyn til enkelte af hans Betragtninger. — Han talte om, at jeg ikke havde imødegaaet hans Betragtninger om, hvorvidt der var Forskel mellem Mandens og Kvindens Forhold paa dette Punkt. Jeg har i og for sig intet imod at drøfte dette Spørgsmaal med det ærede Medlem, men ikke her i Salen, fordi det ingen Betydning har med Hensyn til den foreliggende Materie. Jeg betragter den ærede Ordførers Bemærkning om det fremdragne Spørgsmaal som hørende til de Slagord og Sætninger, der kunne være gode, naar det gælder om ved Møder til Drøftelse af Spørgsmaalet om den nuværende Ordning af Tilsynet med Prostitutionen at bringe Stemningen op. Men den har intet at gøre her i Rigsdagen. Naar jeg derfor ikke har indladt mig paa dette Punkt, kan deraf ikke udledes, at jeg indrømmer Rigtigheden af det ærede Medlems Betragtninger. — Det ærede Medlem sagde, jeg ikke havde imødegaaet hans Betragtning om, at den nuværende Ordning var nedværdigende for Statsautoriteterne. Det fremgaar tilstrækkelig af mine tidligere Udtalelser, at jeg har Øje for denne Side af Sagen; jeg har haft det lige fra den første Tid, da jeg traadte i Forhold til den. Der er det mislige ved

den nuværende Ordning, at den vækker en urigtig Forstaaelse om Statsmagtens Stilling, Politiets Stilling, og bidrager til at forvirre Begreberne. Jeg har derfor, da jeg gennemlæste Kommissionens Betænkning, bidt særlig Mærke i det, som det ærede Medlem læste op af, hvad Politidirektøren i Berlin havde sagt. Men jeg vilde ønske, det ærede Medlem havde læst videre. Det gjorde han ikke, men det skal jeg nu gøre. Efter at Politidirektøren har erkendt, at det kan siges mod Ordningen, mod Kontrollen, at man afslutter en med Statens Værdighed uforenelig Overenskomst med Lasten, og at den paatrykker de kontrollerede Piger Skammens Brændemærke, tilføjer han: „Men paa den anden Side kan det ikke betvivles, at Staten ikke kan lade Prostitutionen tumle sig frit, men er forpligtet til at beskytte Samfundet mod denne Pest. Sædelighedspolitiets Kontrol har hidindtil staaet sin Prøve som et virksomt Middel, vel ikke til at overvinde Prostitutionen, men til at holde den inden for de fornødne Grænser, og man kan derfor kun give Afkald paa dette Middel, hvis der kan gives Anvisning paa et andet ligesaa virksomt. Men dette er ikke Tilfældet“. Jeg læser dette op, fordi jeg finder, at naar man vil paaberaabe sig en berlinsk Politidirektørs Autoritet paa dette Omraade til Forsvar for sin Anskuelse, skulde man læse fuldstændig op, baade hans Indvendinger mod den i Berlin gældende Ordning og hans — for ham afgørende — Forsvar for Ordningen. Det ærede Medlem omtalte saa Skandalerne i Politiet, at jeg ikke havde udtalt mig derom, formentlig af en vis Forsigtighed, fordi jeg indrømmede Rigtigheden af det ærede Medlems Slutninger; dette var om ikke Ordene saa dog Meningen. Det ærede Medlem talte om, hvorledes Prostitutionen stod i Forbindelse med Politiets Demoralisation. Det ærede Medlem har tidligere over for mig som det naturlige Forsvar for Politiet og for Domstolene i sine Angreb paa disse Institutioner støttet sine Paastande paa, hvad der har staaet i Bladene og er blevet sagt af Per og Povl, som Bevis ikke alene for Rigtigheden af Fremstillingen af de enkelte Tilfælde, men for Angreb paa Institutionerne i Almindelighed. I dette Tilfælde er den ærede Ordfører dog saa heldig, at han ikke behøver at støtte sig paa Bladartikler eller paa, hvad interesserede Personer have sagt til ham, men kan støtte sig til en enkelt Dom, nemlig Dommen over Politibetjentene Borelli og Petersen. Det er ganske rigtigt, at disse Politibetjente